

Αντί κάποιας συνηθισμένης αναφοράς σε εκδοτικές προσπάθειες, παραθέτω αυτούσιο το σημείωμα που απέστειλα, μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, στην συγγραφέα. Είχε προηγηθεί η, ευγενική, από μεριά της, προσφορά του βιβλίου της:

«Ιστορίες Γάμου».

Αγαπητή:

Προσφέροντας μου, με φιλοφροσύνη, το βιβλίο σου, εσημείωσες (ανάμεσα σε άλλα):

*«...Ευχαριστώ που πάντα με διαβάζεις
Εύχομαι να γελάσεις.»*

Σου απαντώ: Αυτή τη λέξη (πάντα), όταν δεν πρόκειται περί Ζώου μην την χρησιμοποιείς, έτσι αλόγιστα. Όπως και τη λέξη ποτέ. (αυτό το τελευταίο, καταλαβαίνεις, φαντάζομαι, γιατί το γράφω...)

Επί του προκείμενου, τώρα: Δεν μπορώ να θυμηθώ ότι γέλασα κάπου. Μπορώ όμως να σε διαβεβαιώσω, ότι χαμογελούσα αδιαλείπτως από την έβδομη έως την 124η σελίδα, δηλαδή σε όλη την έκταση του βιβλίου.

Έτσι οφείλω να σου γράψω, παραποιώντας άλλη μια φορά, κατά βούληση, όνομα κι' επώνυμο: «Μπράβο Τασούλα».

Σου καταθέτω, δε, τα συχαρίκια μου δια τους εξής λόγους:

Κατά πρώτον για την ελληνικότητά των αφηγήσεών σου. Είναι πηγαίες, ισορροπημένες, γνήσιες Ελληνικές ιστορίες. Αναδεικνύουν λαογραφικά, κοινωνικά, τοπικά, μετεωρολογικά και τόσα άλλα στοιχεία.

Ακολουθως για την ανάλαφρη (όχι ελαφρά) και ευχάριστη χρήση του λόγου. Τέλος για το αισιόδοξο της υπόθεσης, εννοώ ότι παρά το ζόφο των ημερών εσύ (κωνσταν) τείνεις σε μια σαφώς αισιόδοξη άποψη, απαλλαγμένη όμως από κάθε ίχνος χαζοχαρουμενισμού.

Κατόπιν τούτων, μπορώ εντίμως να διαβεβαιώσω το αναγνωστικό κοινό, ότι θα περάσει όμορφα και ευχάριστα τον χρόνο που θα διαθέσει για τις «Ιστορίες Γάμου» (σου). Το προτρέπω δε, ως προς τούτο.

Αναρωτιέμαι επίσης, αν πρέπει να σου ευχηθώ (κι' εγώ με τη σειρά μου): *«Και στα δικά*

σου».

Αν είναι πάντως να σε παντρέψει κάποιος Αγάπιος και κάποιος Πατέρας Ονούφριος θαρρώ ότι αξίζει τον κόπο και τον κίνδυνο. Γαμπρό να εύρεις, ορθόδοξο γαμπρό, γιατί είδες τι γίνεται. Εσύ, σσύ! τα έγγραφες, τα 'μολόγησες, με αυτούς τους καθολικούς, τους αλλόθρησκους θα έγγραφα αν το εννοούσα. Έτσι, ας γίνει, κι' όλα θα συμβούν με τρόπον καλόν.